

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 22 ΤΟΥ ΜΑΗ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 437

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΑΔΕΙΦΑΤΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ. Γράμμα από τὸ Μόναχο.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ὁ Φυχάρης καὶ «Τὰ δύο ἀδέρφια».
ΔΗΛΩΣΗ τῶν ἐπιστημόνων καὶ φιλελλήνων τῆς Γαλλίας
γὰ τὴν προσωρινὴ ἀπόλυση τοῦ Παλαμά.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Βραχνάς.

ΑΡ. ΚΟΡΑΚΑΣ. Ἀπὸ τῆς «Νύχτες».

Σ, ΜΑΒΙΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ. Γὰ τὸ φιλότιμο.

Γ. ΜΑΣΤΟΡΗΣ. Ἡ σκόνη—Στὸν ἥλιο.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ. Ἀνοιξή.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Πάλλης πρὸς Πατσουράκο.

ΨΥΧΑΡΗΣ. Τὰ παιδία παίζει.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ Γ'ΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΔΗΛΩΣΗ

ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΑΠΟΛΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Ἀπὸ τὸ μεγαλόσημο «Χρόνο» τοῦ Παρισιοῦ παίρνουμε, πιστὰ μεταφράζοντας τὰκόλουθα, τυπωμένα στὸ φύλλο του τῆς 27 Mai, Samedi :

Κύριε Διευθυντή,

«Κάτι θλιβερό, ποὺ οἱ φιλέλληνες δμόψυχα θὰ τὸ ἀποδοκιμάσουν, ἔγινε τώρα τελευταῖα στὴν Ἀθήνα. Ὁ ποιητὴς Κωστής Παλαμάς ποὺ εἶν' ἐκεῖ στὸ Πανεπιστήμιο γραμματέας—καθὼς εἶτανε σ' ἐμᾶς ὁ Leconte de Lisle βιβλιοθηκᾶριος τῆς Γερουσίας, — ἀπολύθηκε ἀπὸ τὴ θέσιν του προσωρινά, γὰ ἓνα μῆνα, γιατί, στὸν περίφημο γλωσσικὸ καυχᾶ, δῆλωσε, σκέττα νέττα, πὼς εἶναι δημοτικιστὴς. Πράμα ποὺ σὰ δύσκολο φαίνεται νὰ μὴ τὸ ξέρη κανεὶς, φτάνει νὰ διαβάσῃ ἓνα μονάχα στίχο τοῦ Παλαμά καὶ μιὰ μονάχα γραμμὴ ἀπὸ τὰ θαυμαστά του δηγημάτα, γὰ νὰ βεβαιωθῇ μολεταῦτα χρειάζοταν πολὺ θάρρος, γὰ μιὰ τέτοια πιστοποίηση, μέσα στὸ βρασμὸ τοῦ πολέμου. Ἐκαμε τὸ χρέος του εὐγενικά· μὰ, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, προτιμώτερο θὰ εἶτανε νὰ δείχνανε πλατύτερο νοῦ καὶ συνετώτερη πρόνοια. Καθένας θὰ συμφωνήσῃ πὼς ἔφτανε τὸ ἄρθρο ποὺ βάλθηκε στὸ Σύνταγμα, γὰ τὴν ἐπίσημη γλώσσαν βέβαια, στὸ ἐπινόημα τοῦτο, (δηλαδὴ τὸ νὰ λογαριάζετ' ἐγκλημα ἢ φιλολογικὴ γνώμη), στὸ φοβέρισμα πρὸς ἀνθρώπους, ἀπόκοτους ὥστε νὰ θέλουνε νὰ γράφουν τὴ γλώσσα ποὺ μιλᾶνε, βρίσκοταν κάτι τι γὰ νὰ ξαφνίσῃ καὶ γὰ νὰ φαιδρύνῃ τὸ Εὐρωπαϊκὸ κινεό. Ἡ δῆλωση—δὸτέλεα τοῦ κάκου — ὑπὲρ τῆς καθαρεύουσας εἶτανε γεγονός· γὰ νὰ μὴ γίνῃ τὸ πρᾶμα ἀξιόμιστο, χρειάζοταν νὰ μείνῃ—σοβαρά μιλοῦμε—πλατωνική. Μὰ τὸ νὰ χτυπηθῇ ὁ μεγαλῆτερος ποιητὴς τῆς σημερινῆς Ἑλλάδας, ὁ ἐμπνευσμένος βλαστὸς Σολωμῶν καὶ Βαλαωρίτηδων, σὲ ὅλα ἴσος μὲ ἐκείνους, ὁ ἄνθρωπος ποὺ χαρίζει τῆς Ἑλλάδας ἔργο ἄξιο τῶν προγόνων, νὰ τί μᾶς ξαφνίζει καὶ τί μᾶς θλίβει. Ἄν οἱ ἀληθινοὶ μᾶς φίλοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς κάνουνε νὰκοῦμε ὠφέλιμες ἀλήθειες, οἱ ἀληθινοὶ φιλέλληνες—καὶ περηφανευόμαστε γιατί φιλέλληνες εἴμαστε—ἔχουνε νὰ δώσουνε συμβουλὲς σωτήριες πρὸς μερικὸς ἀπὸ τοὺς ἀθηναίους φίλους τους. Δὲ θέλουμε νὰ μιλήσουμε γὰ τὴ χίμαιρα τῆς καθαρευουσοκρατίας μῆτε νὰ θυμίσουμε ἀλήθειες ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τις παραμερίξῃ παρὰ ὁ τυφλωμένος θεληματικά· θέλουμε μόνο εὐχὴ νὰ ἐκφράσουμε πρὸς τὴν ἀθηναϊκὴ νεολαία,—ποὺ προορισμός της εἶναι νὰ ἐργάζεται γὰ νὰ δοξαστῇ μιὰ μέρα, καθὼς τὸ εὐχόμεστε, ἢ Ἑλλάδα,—νὰ τὴν ἀποκηρύξῃ κάθε εἶδους συνανοχὴ μὲ τοὺς αὐτουργοὺς μέτρων ἀδικῶν καὶ βίαιων καὶ στὸ ἐξῆς νὰ μὴν ἀκολουθᾷ τοὺς κακοὺς ποιμένες ποὺ τὴν κάνουνε νὰ μεταχειρίζεται σὰν πολέμιους ἐκείνους ποὺ τὴν τιμᾶνε ἀπάνου ἀπ' ὅλα. Ἡ συνείδησί μας συνταράχθηκε στὴν εἰδηση πὼς ἓνας μεγάλος συγγραφέας τιμωρήθηκε γιατί δὲν ἀποκήρυξε τὰ ἀριστουργήματά του. Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς γλήγορα οἱ σπουδαστὲς τῆς Ἀθήνας θὰ γίνουν οἱ ἐργάτες μιᾶς καθὼς πρέπει ἱκανοποίησης, πιστεύουμε πὼς χρέος ἔχουμε νὰ ἐκφράσουμε πρὸς τὸν Κωστὴ Παλαμά τὴ ζωνή μας συμπάθεια. Οἱ φιλέλληνες ὅλοι τῆς Γαλλίας—καὶ εἶναι πλῆθος, δόξα σοι ὁ θεός!—θὰναγνωρίσουν, εἴμαστε βέβαιοι, πὼς ἀπευθύνοντας τὴ δίκαια τούτη δῆλωση πρὸς τὸν ποιητὴ, ἐκφράσαμε τὴν καρδιά τους.

GEORGES DALMEYDA, διδάχτορας τῆς φιλολογίας, καθηγητῆς στὸ Λύκειο Michelet.